

Între Oda Bucuriei și Solo de balalaică

Trebuie să admiteți că, în momentul în care s-a reunit la Universitate întâiul grup de protestatari în contra maidanezilor, ați fost pe loc de partea lor. Cum ați trecut apoi în tabăra apărătorilor de patruzezi, când obștea parlamentară s-a repezit să-i eutanaseze. La pasul următor v-ați luat două sticle de Borsec (goale), ca să protestați cu ele contra cianurilor de la Roșia Montană, după care ați încălecat pe bicicletă, ca să fiți și parte la cursa de protest ciclistă împotriva primarului care n-a fost în stare să asigure în Micul Paris piste cum sunt în Parisul mai mare sau măcar la Viena. Și să nu-mi spuneți că și aici e mâna lui Soros, că pe el nu soarta bicicliștilor îl frământă, ci viitorul ecologic al sitului arheologic de la Roșia. Așa ajung să ni se deschidă și nouă ochii, grație oengiștilor dotați cu sticlele de Borsec goale, care ne-au ajutat să ne revenim progresiv din prosteală. Noi o țineam una și bună că, la cât de săraci suntem, nu ne-ar strica deloc măcar parte din cele 4-500 de tone de aur de acolo, bașca metalele și mai rare, ba și mai prețioase, nedebuite nici de minierii daco-romani, aflate acum pe sub băltoaca de cianuri. Mai ales că, veți fi auzit probabil, podgoreanul Isărescu dăduse o bulă papală potrivit căreia nici nu ne mai trebuie aur, la cât avem depozitat (peste hotare?!), în condițiile în care chiar el însuși, la vremea când era premier, semnase hârtiile cu Gold Corporation! E vremea însă să fim ecologiști veritabili deși, vorba unuia, după fiecare repriză de proteste vehemente, în piața din buricul Bucureștilor rămân munți de peturi și grămezi de țigarete superioare. Noroc, totuși, că salvăm Roșia Montană și alte o mulțime de mine din Apuseni, care au scos la suprafață vreo sută de mii de mineri, pregătiți să planteze panseluțe pe tăpșanele eliberate de cianuri. Și, dacă tot reușește această operă de caritate, să cântăm Oda Bucuriei și să ne pregătim de un solo de balalaică, pe care, să nu vă îndoiiți, ni-l vor oferi curând și adversarii gazelor de șist. Ecologiștii riverani, care și-au antrenat și ei oștile de oengiști vigilenți, au mare grijă să nu cumva să ne intoxicăm cu gaz extras prin fracturare, ca să rămânem sănătoși și buni platnici, la prețul lor prohibitiv. Altfel, dacă tot se anunță ierni din ce în ce mai aspre, vom rămâne în casele noastre ecologizați și fericiți ca peștii congelați.

Horia Alexandrescu